

Geeti Amiris grundlovstale

Taler

Geeti Amiri
Folkeskolelærer

Dato

5. juni 2021

Sted

Ørstedsparken

Omstændigheder

Holdt ved Gruppen Patys Grundlovsarrangement.

Godt. Jamen, velkommen til og pænt goddag. Jeg hedder som sagt Geeti Amiri. Tak for de pæne ord, Nina. "Karismatisk foredragsholder."

Jeg er som sagt lærer i den danske folkeskole. Og når jeg nu får tid til det, så passer jeg engang imellem også mit lærerstudie.

Guderne skal vide, at det ikke lige er den mest flittige lærerstuderende jeg er. Det tror jeg, at Stefan Hermann måske nok også ved. Min rektor.

Men jeg har i hvert fald dedikeret mig den danske folkeskole, fordi jeg mener at det er en af de vigtigste institutioner vi har i det her samfund

for at give alle børn den samme dannelse og uddannelse, således at når de forlader den danske folkeskole

så er de også - i henhold til folkeskolens formålsparagraf stk. 3 - klædt på til at være en del af et folkestyre

de er klædt på til de rettigheder der følger med, men de er også klædt på i forhold til deres egne frihedsrettigheder.

Det er nogle gange sværere i praksis end det er i tankerne

fordi den danske folkeskole er i dag også et sammensurium af en masse børn, der kommer fra alle mulige forskellige sociale lag

men ikke mindst også fra mange forskellige slags ophav.

Og når så snakken falder på hvad der skal inddrages i udskolingens kulturfag

og når det falder på et så betændt emne som Muhammedtegningerne, så oplever jeg, at der er en stor berøringsangst.

Desværre anses Muhammedtegningerne stadig som et redskab fra højrefløjen af til at daske en masse muslimer oven i hovedet.

Men som den demokrat, jeg er, så mener jeg jo faktisk

at i et demokratisk samfund så er der ikke nogen, der på nogen som helst måde er skånet for religionskritik.

Og i min optik er Muhammedtegningerne ikke et våben mod muslimerne - danske muslimer -

men det er derimod et våben mod mørke totalitære kræfter, der indskrænker tankefriheden og individets ret til at tænke frit.

For nogle uger siden gav jeg et interview til Skolemonitor, som er lærernes andet fagblad inde under Politiken.

Og der havde jeg den meget klare udmelding, at Muhammedtegningerne skal gøres til fast pensum i den danske folkeskole.

Og hvorfor det, kan man så spørge.

For vi har jo metodefrihed. Den højt besungne metodefrihed.

Vi har alle sammen ret til som lærere at skabe vores egen undervisning under de eksisterende rammer.

Jo, men det er jo sådan, at jeg tænker, at når man går på en folkeskole - hvad enten det er den nordligste top af Danmark eller den sydligste -

så skal man alle sammen have den samme dannelse med.

Men det kan selvfølgelig godt være svært, hvis der er en klasse, hvor Muhammedtegningerne for rigtig mange er blasfemiske og strafbare.

Og dermed så bliver det en rigtig, rigtig tung opgave for den enkelte lærer at skulle løfte

hvis det er, at der på skolerne er lærere, der hver især træffer beslutning om at gå den ekstra mil

ved at inddrage Muhammedtegningerne i deres undervisning, men det ikke er kutyme landet rundt.

Dvs. der kan være stor forskel på netop hvor du går i folkeskole henne og hvilken dannelsesmæssig folkeskoleuddannelse du får.

Jeg er vant til at få en masse kritiske røster og kritiske beskeder og lignende, når jeg udtaler mig. Det er ikke nogen hemmelighed.

Og ret ofte kommer det fra mine trosfæller. Og det rører mig egentlig ikke. Herregud, man ryster det af sig.

Men det jeg oplevede i kølvandet på det her interview i Skolemonitor var at jeg havde lærere og undervisere, der simpelthen skrev til mig

og syntes, at jeg var en skændsel for lærergerningen, fordi jeg simpelthen kørte afsted med en dagsorden - en politisk dagsorden.

Jeg var ude på at indoktrinere elever. Jeg var faktisk en fare for lærernes metodefrihed.

Det er jo tankevækkende, at der ikke er nogen lærere, der taler om, at metodefriheden allerede ER indskrænket

i kraft af at det sekund man sidder i klasseværelset og begynder at veje sin undervisning på en meget, meget følsom vægtskål

og fjerner elementer fra undervisningen af frygt for at støde netop børn og deres forældre.

Der synes man ikke, at metodefriheden er indskrænket.

Men det sekund jeg taler om, at den her tunge byrde skal gøres til en fælles byrde i stedet for at være pålagt den enkelte

så er jeg ude på at indskrænke metodefriheden.

Jeg tænkte, at det var dét. Og alligevel så oplevede jeg ikke kun fra fremmede - dvs. danskere rundt omkring

der også har dedikeret sig selv lærergerningen som mig selv, som kan tillade sig at skrive en besked til mig -

men jeg oplevede gudhjælpemig også bare på min egen arbejdsplads, at der faldt en del kritiske kommentarer

og her så blev der så netop nævnt, at måske ændrer jeg mening om fem års tid

når jeg er blevet færdiguddannet, og jeg er blevet lidt mere lærer og lidt mindre debattør.

Jeg må sige, at det kom bag på mig.

Det kom bag på mig, fordi forklaringen også lå i, at man ikke skulle gå ud og gøre folkeskolens værdigrundlag til noget, der kunne splitte.

For mig er det jo netop noget, der splitter, når det er, at man begynder at behandle børn af anden hudfarve og etnisk herkomst

og religiøst tilhørsforhold anderledes. For mig er det netop dét, der splitter.

I stedet for at se dem som danske børn, der selvfølgelig skal kunne forholde sig til nogle karikaturtegninger.

Og jeg har tænkt meget siden, for det er jo ikke nogen hemmelighed, at jeg har oplevet, at min ytringsfrihed bliver indskrænket

hvis jeg fortsat gerne vil være lærer - og det vil jeg - men jeg har tænkt over, hvor mange lærere der mon er derude, der lægger låg på sig selv.

Der netop ikke deltager i den offentlige debat. Der netop ikke giver deres noget upopulære holdninger til kende af frygt for kollegaers sanktioner

som de ikke kender, men som er rundt omkring i landet. Men ikke mindst kollegaers sanktioner eller kolde skulder bare på lærerværelset.

På sådan en dag som i dag hvor vi hylder demokratiet og hvor vi hylder det her samfund vi har - vi hylder et dejligt, fantastisk samfund -

så synes jeg også, at det er værd at tænke over: Er der nogle ting, vi har taget for let på? Er der nogle ting, vi har taget som en selvfølge?

Er der nogle rettigheder, vi har tænkt var urørlige, og som ikke på nogen som helst måder blev påvirket af

at vi havde borgere, der kommer med en anden bagage, når de skal forholde sig til demokratiet?

Det tror jeg.

Og derfor er det også mit håb, at denne her nye - hvad skal man sige - nye, genfødte debat om Muhammedtegningerne er med til

at grave et spadestik dybere omkring: Hvad er det, der foregår derude, hvor borgerne møder hinanden, og hvor frontpersonalet møder borgerne?

Er der de rammer som der skal til for at vi kan uddanne børn i den danske folkeskole helt fuldstændigt i tråd med demokratiske idealer?

Er der derude ret og plads til at man kan kritisere eller i hvert fald tænke og ytre sig kritisk om forskellige forhold?

Det tror jeg desværre ikke altid, at der er.

Og det er selvfølgelig en opgave for vores folkevalgte at løse, men det er lige så

meget en opgave for os som civilsamfund -

for os som der er en del af hverdagen - at slå et ekstra slag for de svære emner, også selvom det bringer en rigtigt, rigtigt dårlig stemning.

At vi insisterer på at tage den svære samtale og insisterer på at alle børn af Danmark uanset deres forældre og bedsteforældres ophav

selvfølgelig skal kunne forholde sig til nogle harmløse tegninger.

De skal selvfølgelig være demokratisk dannede til at de kan rumme det og ikke tage det personligt.

De skal selvfølgelig kunne komme hjem og tale om hvad det er de har fået af undervisning i skolen uden at det skal føre til kritiske røster

eller det som vi på aller-aller-aller-mest tragisk vis så, at der skete i Paris.

Jeg startede med at sige, at jeg ikke er den mest tilstedeværende lærerstuderende. Jeg er mere lærer. Jeg er på en folkeskole.

Jeg er på ingen måder knækket i min tro omkring at jeg er med til at løfte en kæmpe opgave.

Og når jeg vender tilbage her efter sommerferien til lærerstudiet mere på fuld tid, så er det helt klart min ambition og mit mål

at få vakt en debatlyst hos mine medstuderende, så fremtidens lærere netop præger den offentlige debat

netop præger den demokratiske debat. For hvis ikke frontpersonalet er derude - hvis ikke vi bliver hørt

så ved jeg gudhjælpemig ikke, hvem det er, der nogensinde skal sætte problemer til debat, som vi ellers hylder så meget i det her samfund.

(klapsalve)

Afslutningsvis vil jeg gerne sige tusind tak til de af jer som sidder her som har været støttende og kærlige og været kollegiale med mig

på tværs af folkeskolen, på tværs af ungdomsuddannelser og videregående uddannelser.

Det her - ytringsfriheden - er ikke en kamp, den enkelte lærer skal kæmpe og løfte alene. Ytringsfriheden er en sag for alle.

Også når det kommer til danske muslimer. Også når det kommer til svære, betændte emner.

Fordi ellers så svigter vi fremtidens børn. Og de er jo fremtidens Danmark.

Tusind tak for ordet og glædelig Grundlovsdag.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Grundlovstale

Relateret

Anders Engelbrecht Storgaards grundlovstale
5. juni 2021

Caroline Holdflod Nørgaards grundlovstale
5. juni 2021

Asser Amdisens grundlovstale
5. juni 2021

Stefan Hermanns grundlovstale
5. juni 2021

Jakob V. H. Holtermanns grundlovstale
5. juni 2021

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/geeti-amiris-tale-ved-gruppen-patys-grundlovsarrangement-2021>